

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: 10 -08- 2007 14443/2007/302	
Číslo: (23946/2007)	Vyřizuje: JUDr. Němčí
Přílohy: /	Mgr. Sachlová Mgr. Spáčilová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **MHM computer, s. r. o.**, se sídlem v Praze 10, U Pekáren 1309/4, zastoupeného JUDr. Danielem Chamrádem, advokátem se sídlem v Praze 9, K Hutím 5, za účasti **předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2005, č. j. 31 Ca 26/2005 – 22,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2005, č. j. 31 Ca 26/2005 – 22, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2005, č. j. 31 Ca 26/2005 – 22, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „účastník“) ze dne 28. 2. 2005, č. j. 3R 91/04-Ku, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) ze dne 29. 9. 2004, č. j. S 558-R/04-487/140/OŠ, jímž byl zamítnut návrh stěžovatele na přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „zadavatel“) ze dne 16. 7. 2004, č. j. OPF-22/04-2004, kterým nebylo vyhověno námitkám proti rozhodnutí zadavatele ze dne 25. 6. 2004, č. j. ZM-141-15/VZ-2004, o vyloučení stěžovatele z další účasti v obchodní veřejné soutěži. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel v žalobě vznesl v podstatě jedinou námitku, že nebyly dány důvody pro jeho vyloučení ze soutěže. K této námitce krajský soud uvedl, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel ve své nabídce v části „IV. vlastní prohlášení“ uvedl, že platnost nabídky je 90 kalendářních dnů, čímž tímto sám omezil lhůtu pro přijetí návrhu na uzavření smlouvy, když nabídkou se podle ust. § 2 písm. g) zákona č. 199/1994 Sb., ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“) rozumí návrh na uzavření smlouvy doložený doklady požadovanými v zadání veřejné zakázky. Krajský soud odkázal na kogentní ustanovení § 8 zákona o zadávání veřejných zakázek, které stanoví tzv. „zadávací lhůtu“, což je doba, po kterou je uchazeč svou nabídkou vázán. Tato lhůta se podle ustanovení § 40 citovaného zákona prodlužuje uchazečům umístěným v pořadí na prvním až třetím místě. Faktické prodloužení doby vázanosti nabídkou nastává také v případech, kdy neběží zadávací lhůty (§ 56 odst. 5 a § 57 odst. 4 citovaného zákona). Stěžovatel tedy sám stanovil platnost nabídky, určil dobu po kterou je svou nabídkou vázán, a to odchylně od citovaných ustanovení zákona. Vzhledem k tomuto omezení, které si stanovil, není možné jeho nabídku považovat za nabídku odpovídající podmínkám soutěže. Uchazeč v obchodní veřejné soutěži je při zpracování své nabídky povinen dodržet nejen všechny podmínky stanovené ve vyhlášení obchodní veřejné soutěže, ale také všechna ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek upravující formu a obsah nabídky. Krajský soud dále dodal, že zadavatel by nemohl uzavřít smlouvu se stěžovatelem po uplynutí doby platnosti jeho nabídky, kterou si stěžovatel sám omezil, když zadavatel nemůže jednostranně prodloužit dobu platnosti stanovenou uchazečem, když takové oprávnění změnit soutěžní lhůtu stanovenou uchazečem zákon ani nepřipouští jak ze strany zadavatele, tak ze strany uchazeče. Podle názoru krajského soudu tak správní orgány v tomto případě rozhodly v souladu se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Na prvním místě namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda uvedení platnosti nabídky do obchodní veřejné soutěže v délce trvání odpovídající zadávací lhůtě ve smyslu § 8 zákona o zadávání veřejných zakázek je při existenci zákonných důvodů prodloužení zadávací lhůty (§§ 40 a 41 citovaného zákona) v rozporu se zadávacími podmínkami soutěže. V zadávacích podmínkách stanovil zadavatel zadávací lhůtu a nabídka stěžovatele o zadávací lhůtě nehovořila. V posuzované věci se tedy údaj délky platnosti nabídky uvedené stěžovatelem shoduje s údajem o délce této lhůty stanovené zadavatelem. Nic na tom nemění ani existence zákonných ustanovení obsahujících principy prodloužení zadávací lhůty. Dále namítal, že výklad vůle provedený správními orgány a krajským soudem je v rozporu nejen s vůlí stěžovatele, ale i jejím jazykovým vyjádřením a navíc odporuje základním principům logiky. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda je úkon vyjádřený větou „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“ určitým a srozumitelným a zda způsobuje následky, když není určen ani počátek lhůty a když stěžovatel mohl omezit účinnost úkonu, nikoli jeho platnost, resp. přesněji, touto otázkou se nezabýval vůbec. Nedostatky projevu vůle týkající se prohlášení o platnosti nabídky namítal stěžovatel již v žalobě, nicméně krajský soud tuto otázku vůbec neřešil. Omezení doby platnosti nabídky tak, jak ji učinil stěžovatel, lze považovat za neurčité a nesrozumitelné, a tedy by se k němu při existenci zadávací lhůty ve smyslu civilního práva nemělo přihlížet (§ 37 odst. 1 a § 41 o. z.). Neurčitost mohlo způsobit neuvedení počátku lhůty. Samotné použití pojmu „platnost nabídky“ pak může zapříčinit neurčitost i nesrozumitelnost, neboť platnost si nikdo nemůže sjednat či určit, ale nastává automaticky po splnění zákonných předpokladů a jednou platná nabídka zůstává platnou stále, a to i tehdy, uplyne-li lhůta, po níž je uchazeč svojí nabídkou vázán. Na posledním místě stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda lze, v případě, kdy by byla doba platnosti nabídky uvedena v rozporu se zadávací lhůtou, vůbec vyloučit uchazeče a zda může být v takovém případě důvodem vyloučení skutečnost, že nabídka uchazeče neodpovídá podmínkám soutěže. Domnělá nejasnost nabídky mohla být odstraněna dotazem zadavatele na výklad věty „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů.“ Místo toho byl stěžovatel vyloučen

ze zástupných formálních důvodů. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Účastník se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem. Vyjádřil nesouhlas s námitkami stěžovatele, že nejasnost nabídky mohla být odstraněna dotazem zadavatele. V této souvislosti odkázal na ust. §§ 8, 40, 56 odst. 5 a 57 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek a uvedl, že jestliže stanovil stěžovatel platnost nabídky, tedy de facto dobu, po kterou je nabídkou vázán, odchýlně od citovaných ustanovení zákona, není možné jeho nabídku považovat za odpovídající podmínkám soutěže. Uchazeč je povinen dodržet nejen všechny podmínky stanovené ve vyhlášení veřejné obchodní soutěže, ale také všechna ustanovení zákona upravující formu a obsah nabídky. Zadavatel by nemohl uzavřít smlouvu s uchazečem po uplynutí doby platnosti jeho nabídky, když nemůže jednostranně prodloužit dobu platnosti stanovenou uchazečem, jelikož upravovat nabídku po uplynutí soutěžní lhůty zadavatelem ani uchazečem zákon nepřipouští. Ze shora uvedených důvodů navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl rozhodnutím zadavatele ze dne 25. 6. 2004 vyloučen z další účasti v obchodní veřejné soutěži „Diskové pole a optické přepínače SAN“ z důvodu, že stěžovatelem předložená nabídka neměla zákonem stanovenou dobu platnosti. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal námitky, kterým zadavatel rozhodnutím ze dne 16. 7. 2004, č. j. OPF-22/04-2004 nevyhověl a rozhodnutí o vyloučení potvrdil. Toto rozhodnutí zadavatel odůvodnil tím, že důvodem vyloučení byla část nabídky stěžovatele obsahující prohlášení: „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“, neboť tímto omezením platnosti své nabídky stěžovatel zadavateli znemožnil po uplynutí zadávací lhůty a oznámení rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky postupovat podle § 40 odst. 1, resp. § 41 odst. 1, 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Návrh stěžovatele na přezkoumání tohoto rozhodnutí byl Úřadem zamítnut rozhodnutím ze dne 29. 9. 2004, č. j. S 558-R/04-487/140/OŠ, protože podle názoru Úřadu stěžovatel citovaným prohlášením omezil platnost své nabídky pouze na dobu zadávací lhůty uvedené v podmínkách obchodní veřejné soutěže a zadavatel by tak nemohl uzavřít se stěžovatelem smlouvu po uplynutí doby platnosti nabídky, neboť nelze jednostranně prodloužit dobu platnosti stěžovatelem stanovenou. Upravovat nabídku po uplynutí soutěžní lhůty zadavatelem ani uchazečem zákon nepřipouští. V podstatě shodnou argumentaci obsahuje také rozhodnutí účastníka o rozkladu ze dne 28. 2. 2005, č. j. 3R 91/04-Ku.

V dané věci je jedinou spornou otázkou, zda prohlášení stěžovatele „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“ uvedené v části označené v nabídce jako „IV. Vlastní prohlášení.“ může být důvodem pro jeho vyloučení z další účasti v obchodní veřejné soutěži „Diskové pole a optické přepínače SAN“.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za primární stížní námitku, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda prohlášení stěžovatele o časovém údaji platnosti nabídky bylo řádným projevem vůle a zda lze k takovému projevu vůle vůbec přihlížet. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud pochybil, když nejprve posuzoval, zda je sporné prohlášení o platnosti nabídky v rozporu s podmínkami soutěže, resp. se zákonem o zadávání

veřejných zakázek. Krajský soud měl totiž přednostně vyřešit otázku, zda uvedení platnosti nabídky by mohlo být považováno za neurčité a teprve pokud by dospěl k závěru, že je v souladu s předpisy soukromého práva o právních úkonech a že je tedy (mimo jiné) učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně (§ 37 odst. 1 o. z.), otevírá se možnost přezkumu dalších žalobních námitek. Pokud by se totiž krajský soud ztotožnil s argumentací stěžovatele a sporné prohlášení deklaroval jako neurčité, a tedy absolutně neplatné ve smyslu citovaného ustanovení, zcela by odpadl důvod, pro který byl stěžovatel vyloučen z obchodní veřejné soutěže a který je také podstatou tohoto sporu. Jelikož však krajský soud výše uvedeným způsobem nepostupoval, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Posouzení sporného prohlášení stěžovatele z hlediska namítaných vad projevu vůle je v dané věci otázkou natolik zásadní, že bez jejího vyřešení není možné přezkoumat napadený rozsudek z hlediska ostatních stížních bodů, a proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť takový přezkum by byl předčasný.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Eliška Cihlářová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Rajčoková